

Становище

От проф. д-р Станимир Трифонов

За дисертационния труд за придобиване на образователна и научна степен
„доктор“

по професионално направление 8.4. „Театрално и филмово изкуство“;

научна специалност „Кинознание, киноизкуство и телевизия“

с тема „Съвременни форми на предлагане на екранни продукти и
генериране на приходи“

с автор Игор Себишки и научен ръководител доц. д-р Елизавета Боева

Без съмнение, темата на настоящия труд е актуална и необходима на работещите в аудиовизуалната индустрия, независимо от факта, че би била по-подходяща за разработване от човек, учещ във финансово-стопанско или техническо висше училище.

На пръв поглед текстът е структуриран според формалните изисквания, притежава увод, шест глави и заключение.

Уводът дефинира целта и предмета на изследването. За съжаление, в т. „Задачи и методология“ са посочени само задачите, но не и методологическите възгледи на автора. Което веднага навежда на въпроса какъв ще бъде за приносяният пласт в съчинението.

Първа глава е съставена от пет раздела и прави опит да опише същността на интернет и новите медийни устройства. Прави го в относително приемливи техни характеристики.

Втората глава в обем на три раздела се занимава с интернетското разпространение, изтеглянията и поискания стрийминг. За съжаление техните обеми са доста скромни и с научнопопулярно описание, в което липсва елементарен научен пласт.

От третата глава би следвало да стане ясно каква е общата стратегия за маркетинг в социалните медии. Това така и не се е удало на автора върху скромните няколко страници. А този фундаментален въпрос има не само методологически, но и емпирични измерения.

Четвъртата глава е посветена на прийомите на маркетинг в Ютюб. Нейните пет подраздела са с повече от скромни и опростено описателни характеристики. Ясно осъзнавам, че казусът е повече от търговски, но дисертантът (избирайки темата си) е трябвало да предвиди това и да се подготви.

Допълните приходи от това модерно разпространение са разказани в петата глава на съчинението. Но това са само два раздела, а явленията са толкова много и различни, че отделеното им внимание е твърде бегло. Пък и центърът на главата отново е от сферата на финансите и стопанството, което е предмет на науки с други шифри...

Темата на шестата глава е посветена на огромния и нарастващ проблем с авторските права. Той е повече от важен, но е бегло и повърхностно прегледан, при това с дезактуализирана вече фактологическа и юридическа основа.

Приносите на дисертацията са не само малобройни, но и повече от скромни.

Могат да се посочат и други проблеми на съчинението – повторения на фрази от увода в заключението, стара информация (от преди повече от 10 години!), липса на терминологична яснота и др. подобни.

Не се открива и информация дали текстът е проверен със софтуер „плагиат“ за евентуални проблеми с авторството.

В заключение искам да повдигна отново въпроса за големия смисъл от писането на подобни съчинения: има ли го?

Всички прекрасно знаем как след време произведенията от нас „доктори“ логично поемат по своя път и същността и свойствата на дисертациите им отиват в забвение.

Обаче рано или късно някой работещ по същата или сходна тема ще разгърне съчиненията им и картината (особено през дистанцията на времето) ще лъсне по безпощаден начин. А тогава няма да имаме възможност да влезем в ненужни и абсурдни обяснения за днешния контекст на появата на тези безпомощни писания. И всичко ще се превърне в имиджов проблем за училището-производител на докторанта. Както и за членовете на журито ни...

Със съжаление съм принуден от самия текст да заявя, че не подкрепям желанието на дисертанта в амбицията му да придобие степента „доктор“.

Гласувам с „Не“.

Проф. д-р Станимир Трифонов